

ת"פ 9894/08/19 - מדינת ישראל נגד נוי גזית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9894-08-19 מדינת ישראל נ' גזית
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר סיימונס

המאשימה

נגד

נוי גזית

ע"י ב"כ עו"ד איתי ברדה

הנאשמת

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשמת.

רקע ועובדות כתב האישום

1. כתב האישום מיחס לנאשמת עבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 31.3.2018 בסמוך לשעה 20:00 טיילה שרון דור (להלן: "המתלוננת") עם כלבה בהרצליה. בעת שחלפה ליד בית ספר במקום, רץ לעברה כלב מסוג מעורב בבעלות הנאשמת, אשר היה ללא רצועה וללא השגחת הנאשמת והחל לתקוף את כלבה של המתלוננת. בנסיבות אלה, ניסתה המתלוננת למשוך את כלבה ומעדה על הכביש. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת שבר מרוסק בכתף ימין והיא נזקקה לניתוח. רשלנות הנאשמת התבטאה בכך ששחררה את כלבה במתחם בית הספר ללא רצועה והכלב ברח מהמקום באופן שתואר לעיל.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה, טענה כי שחררה את כלבה במקום מותר המהווה מתחם כלבים וכן כי הכלב לא ברח מהמתחם.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת ורס"מ עומרי אופיר אשר חקר את הנאשמת (להלן: "החוקר"). בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים הכוללים את הודעת הנאשמת, מסמכים רפואיים וצילומים.

במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת וכן הוגשו מסמכים, לרבות אישור המחלקה הווטרינרית לגבי כלבה של הנאשמת, צילום הזירה ומזכרים שונים.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת עברה את העבירה בעצם הסיכון שיצרה על ידי שחרור כלבה, זאת בניגוד לחובה החלה עליה בהתאם לחוק הסדרת הפיקוח על כלבים, כאשר רמת הרשלנות היא גבוהה מזו הקבועה בדין האזרחי. לטענתה, יש לקבל את גרסת המתלוננת לגבי היסודות העובדתיים. עוד הוסיפה כי ניתן ללמוד מגרסת הנאשמת בבית המשפט על עצם הצורך בסגירת שער בית הספר בו שוחרר הכלב.

5. ב"כ הנאשמת מיקד חלק גדול מטיעונו בהתנהלות החקירה ובניהול ההליך בבית המשפט, אשר לטענתו הושפעו מכך שבעלה של המתלוננת (להלן: "הבעל") שימש בעבר כקצין חקירות בכיר במחוז תל אביב: כך, טען כי על אף שחקירת הנאשמת עברה מתחנת הרצליה בשל שירותו של הבעל בעבר במקום, הודעתה של המתלוננת ניתנה באותה תחנה; כך, לא נמצאה בתיק החקירה עדותו של הבעל אשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע והמתלוננת אישרה כי מסר הודעה במשטרה; וכך, היפנה לעדות המתלוננת בבית המשפט לגבי ראיות אותן העביר הבעל למשטרה אולם לא נמצאו בתיק החקירה. ב"כ הנאשמת טען כי עלו סתירות בעדות המתלוננת, והוסיף כי התקיימו במקרה זה אף מחדלי חקירה כגון אי תפיסת תיעוד מצלמות הקיימות במקום. ב"כ הנאשמת סיכם כי המאשימה לא הוכיחה את מידת הרשלנות הנדרשת בהליך פלילי, ואילו הנאשמת הוכיחה שנקטה באמצעי הזהירות המתבקשים.

דין והכרעה

ממצאים עובדתיים

6. תחילה, אבחן את הראיות על מנת לקבוע את התשתית העובדתית על בסיסה תיושם המסגרת הנורמטיבית.

במהלך שמיעת הראיות התעוררו סימני שאלה ביחס לאופן חקירת המקרה ואיסוף הראיות. לא ברור מדוע ראיות שונות אשר התקבלו, לכאורה, במשטרה, אינן מצויות בחומר החקירה: הקלטת שיחת הטלפון בין המתלוננת והבעל לבין הנאשמת, מיד לאחר האירוע, אשר לדברי המתלוננת נמסרה למשטרה (עמ' 5 ש- 18-15, עמ' 10 ש- 25 לפרוט'); עדות הבעל אשר הגיע לזירה מיד לאחר האירוע, ולטענת המתלוננת אף מסר עדות (עמ' 11 ש- 9 לפרוט'). ככל שאין ממש בעדות המתלוננת בהקשר זה, הרי שהדבר כמובן משפיע באופן ישיר על מהימנותה. קשיים נוספים ומשמעותיים מתעוררים בשל אי ביצוע פעולות חקירה אותן צריך היה לבצע, כגון: חיפוש תיעוד מצלמות (ראו צילום אשר הוגש על ידי ההגנה, של שלט על שער בית הספר ולפיו המקום מצולם 24 שעות ביממה - נ/3); צילום הזירה (ראו צילום אשר הוגש על ידי ההגנה, בו נראה פגם במדרכה במקום וכן את התייחסות הנאשמת בחקירתה במשטרה לגבי אותו פגם - נ/3, ת/3 ש- 22-20); תיעוד כלבה של הנאשמת; עריכת עימות בין הנאשמת למתלוננת. אוסיף עוד, כי החוקר העיד

שסייע לחקירה בלבד ולפיכך לא סיפק כל מענה לסימני השאלה שהתעוררו (עמ' 19 ש-29, עמ' 21 ש-17-19 לפרוט'), ואילו ב"כ המאשימה אישרה כי תיק החקירה הועבר ללא חתימת קצין חקירות אחראי על המלצה (עמ' 21 ש-24 לפרוט'). באופן זה, נותרו ללא מענה כל התהיות וסימני השאלה ביחס לאופן ניהול החקירה.

מדובר בהתנהלות חקירתית בעייתית ביותר, במיוחד בהתחשב בריבוי הקשיים, מהותם, ושיוכם לחקירה פשוטה ולא מורכבת. לצד זאת, לא מצאתי לתת משקל לטיעון ב"כ הנאשמת בדבר בעייתיות עצם חקירת המקרה בתחנת לב תל אביב, בה שימש בעלה של המתלוננת בתפקיד בכיר מספר שנים בטרם המקרה (עמ' 20 ש-17 לפרוט'). מעבר לרמיזות שהושמעו, לא ניתן להצביע על כך שהחקירה לקתה בבעיות שפורטו בשל זהות הבעל, במיוחד בהתחשב בכך שמחדלי החקירה לא סייעו בידי המאשימה.

מכלול נתונים אלה מותיר ספק סביר, ואף למעלה מכך, ביחס לעובדות השנויות במחלוקת כפי שיפורט מיד בהמשך. קושי נוסף עולה מגרסאות המתלוננת לגבי התנהלות כלבה של הנאשמת, באופן המוסיף ומבסס ספק סביר זה: בעדותה במשטרה טענה המתלוננת כי כלבה של הנאשמת "**כבר נשך את הכלב שלי**" (נ/6 ש-5), אולם בעדותה בבית המשפט אישרה כי לא ארעה נשיכה (עמ' 12 ש-28 לפרוט') ואף טענה שלא אמרה את הדברים במשטרה (עמ' 13 ש-5,20 לפרוט'). גרסה זו מעוררת תהיות בהתחשב בחתימת ידה של המתלוננת בתחתית כל עמוד בעדותה ואף תיקון של אחת המילים אשר בוצע בכתב יד בעדות (נ/6 ש-25).

לפיכך, בכל הקשור לאופן בו נפלה המתלוננת ונחבלה, בין אם בשל נסיונה למשוך את כלבה מפני כלב תוקף, בין אם מעדה בשל פגם במדרכה ובין אם מסיבה אחרת, אני מוצא כי נותר ספק סביר המבוסס על מחדלי החקירה המתייחסים באופן ישיר לחלק זה של האירוע וכן הקושי שעלה בגרסאות המתלוננת.

סוגיה נוספת לגביה לא הוצגו די ראיות לשם קביעת ממצאים עובדתיים, היא סוג כלבה של הנאשמת. המאשימה לא הציגה כל ראיות לגבי סוג הכלב, אופיו, תקיפות מצידו בעבר או כל ראיה המתייחסת אליו, למעט עדות המתלוננת כי מדובר בכלב "**גדול**" (נ/6 ש-3, עמ' 17 ש-24, עמ' 18 ש-2-1 לפרוט'). הנאשמת טענה כי מדובר בכלב מעורב ת/3 ש-8) וכן הציגה אישור מהשירות הווטרינרי בעיריית הרצליה לפיו לא קיים תיעוד של נשיכות או שוטטות של הכלב (נ/2). הנאשמת לא נשאלה דבר לגבי פרטי כלבה בעת חקירתה במשטרה או בעת עדותה בבית המשפט. בנוסף, העובדה שלא נעשה נסיון לתפיסת מצלמות במקום או נסיון חקירתי לתעד את כלבה של הנאשמת, מותירים ספק לגבי עדות המתלוננת בדבר גודלו, זאת בהתחשב אף בסתירה שפורטה לעיל ביחס לטענתה לגבי נשיכה. לפיכך, אני מוצא כי לא הוכחו ברף הראייתי הנדרש פרטי כלבה של הנאשמת, גודלו, אופיו, עבר תוקפני ועוד.

7. אשר לחלקו הראשון של האירוע, בהתחשב במחדלי החקירה המשמעותיים המתייחסים באופן ישיר אף לחלק זה, אני מוצא כי יש לבחון את מסכת הראיות הקיימות על יסוד גרסת הנאשמת.

ב"כ הנאשמת טען בסיכומיו כי "**אין חולק**" שהכלב יצא משער בית הספר (עמ' 39 ש-12 לפרוט') והיפנה לגרסת הנאשמת לפיה שחררה אותו במתחם הסגור של בית הספר לאחר שנעלה את השער באמצעות בריח לארץ. לא עלה בידי המאשימה להציג ראיות המצביעות על מסכת עובדתית שונה:

גרסת הנאשמת, החל מחקירתה במשטרה ועד לעדותה בבית המשפט, מבססת את העובדה ששחררה את כלבה במתחם בית הספר לאחר שסגרה את השער עם בריח לארץ וכן כי הכלב הצליח לפתוח את השער

ולצאת אל הרחוב. בעת חקירתה במשטרה העידה כך:

"זה שער עם ברזל שסוגר על הרצפה והכלב דחף אותו חזק אני לא ראיתי איך הוא הצליח לצאת אבל השער היה סגור... הכלב שלי יצא מהשער בשוגג משהו שלא ראיתי זה בשוגג לגמרי..."
(ת/ש-42-39);
"הכלב שלי היה במתחם סגור ובשוגג יצא מהמתחם הסגור..." (ת/ש-53).

הנאשמת העידה באופן דומה בבית המשפט, כי שחררה את כלבה במתחם בית הספר רק לאחר שסגרה את השער וכי הכלב הצליח לדחוף את השער ולצאת:

"ש. באיזה שלב את מורידה לו את הרצועה? ת. כשהשער סגור בברזל למטה לארץ"
(עמ' 27 ש-26-27 לפרוט');
"הבחנתי באישה צועדת עם הכלב שלה, הכלב שלי התקרב להריח, עדיין היה שער שחוצץ בין הכלבים, בשוגג הכלב שלי דחף את השער ויצא" (עמ' 26 ש-18-19 לפרוט').

עדות המתלוננת בבית המשפט מבססת את גרסת הנאשמת כי כלבה יצא משוחרר מחצר בית הספר אל עבר המתלוננת וכלבה. בהתאם לעדותה, בעת שחלפה על פני שער בית הספר **"תוך שניות ממש הכלב יצא משער בית הספר לכיוון הכלב שלי"** (עמ' 4 ש-15-16 לפרוט'). בהמשך הוסיפה כי **"השער היה פתוח"** (עמ' 4 ש-18-19 לפרוט'). במהלך כל עדותה לא הבהירה המתלוננת האם הבחינה בשער פתוח בטרם יצא ממנו כלבה של המתלוננת או שמא הבחינה בכך רק לאחר יציאתו. הדבר מותיר לכל הפחות ספק סביר ביחס לסוגיה נקודתית זו של השער כפתוח עוד בטרם הגעת המתלוננת למקום, בוודאי בהתחשב במחדלי החקירה המתייחסים אף לכך. אין ספק כי עדות הנאשמת במשטרה בסוגיה זו מחדדת את הצורך בבחינת החקירה את גרסתה לגבי השער שנפתח על ידי כלבה, תוך תיעוד אשר יאפשר בחינה זו אף בבית המשפט. אציין עוד בהקשר זה כי אף המאשימה נמנעה מלפרט בעובדות כתב האישום דבר ביחס לאופן הרשלנות המיוחסת לנאשמת, למעט עצם שחרור כלבה במתחם בית הספר ממנו ברח ומבלי לציין כיצד (סעיף 4 לעובדות כתב האישום).

לפיכך, ניתן לקבוע כממצא עובדתי כי הנאשמת שחררה את כלבה במתחם בית ספר לאחר שסגרה את שער המקום עם בריח לארץ, ובהמשך הצליח הכלב לפתוח את השער בדחיפה ולצאת אל עבר המתלוננת ברחוב. מדובר במתחם לגביו לא נטען ולא הוצגה כל ראיה לפיה הוא עונה על הגדרת "גינת כלבים" המוחרגת על ידי ראש הרשות המקומית.

רקע נורמטיבי והכרעה

8. הוראת סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, מתייחסת למעשה פזיזות ורשלנות וקובעת כך:

338. (א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש

עמוד 4

בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

...

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו;

יסודות העבירה מתייחסים ליצירת הסיכון ואי נקיטת אמצעי זהירות אך אינם כוללים רכיב של גרימת נזק בפועל.

ניתן לראות נקודת התייחסות לרמת הזהירות הנדרשת, בהוראת סעיף 11(א) לחוק

להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג - 2002 (להלן: "**חוק הפיקוח**") הקובע כך:

11. (א) המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - החצרים), אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר.

הוראה זו אינה מתייחסת לסוג הכלב או לגרימת נזק בפועל.

בית המשפט העליון קבע במסגרת ע"פ 385/89 **אמנון אבנת נ' מדינת ישראל** פ"ד מו(1), 1,

(להלן: "**עניין אבנת**"), כי בחינת הרשלנות בהקשר של סעיף 338(6) לחוק העונשין כוללת

דרישת הוכחה של אחריות מושגית, אך בכך אין די ולצידה יש להוכיח את קיומה של

אחריות קונקרטית בנסיבות המקרה:

"כדי שתתקיים האחריות מהבחינה הקונקרטית, יש להצביע על כך שאובייקטיבית הייתה סכנה מסתברת מאותה חיה ספציפית שהייתה מעורבת במעשה, וכי בנסיבות האובייקטיביות של המקרה לא ננקטו אמצעי זהירות נאותים" (שם, פסקה 30).

בית המשפט העליון התייחס עוד לייחודה של העבירה אשר אינה דורשת את קיומו של

נזק, ציין את השוני המהותי הקיים בין חיוב נזיקי ובין הרשעה פלילית וקבע כי רף

הרשלנות שעל המאשימה להוכיח הוא גבוה מזה הנדרש בדין האזרחי:

"ראוי שבקביעת סטנדרט הרשלנות, הנדרש להרשעה על-פי סעיף 338, תיטה הכף לצד ציבור בעלי הכלבים, בכך שתידרש הוכחת קיומה של רשלנות בדרגה גבוהה מצד בעל הכלב" (שם, פסקה 12).

לצד זאת, מדובר ברף רשלנות הנמוך מרמת "רשלנות פושעת, המתאפיינת בהתנכרות,

פיזיות רבתי או אי-אכפתיות לשלום הזולת" (שם, פסקה 25).

בית המשפט העליון שב על קביעות ההלכה בענין אבנת אף לאחר תיקון 39 לחוק העונשין (ראו רע"פ 955/07 **ננסי שלדז נ' מדינת ישראל**, (20.2.2007)).

9. במקרה שבפני לא הוצגה כל ראיה כי המתחם הסגור בו שוחרר הכלב על ידי הנאשמת, נקבע כמקום בו לא חלה החובה להחזיק את הכלב באמצעות רצועה (סעיף 11(ב) לחוק הפיקוח). בהתחשב במטרות חוק הפיקוח הכוללות את ההגנה על שלום הציבור (ראו פירוט סעיף 11 לחוק הפיקוח והתקנות שנקבעו בעקבות החוק), ניתן לראות בפעולה זו של הנאשמת משום הפרת אחריותה המושגית.

בחינת יסוד האחריות הקונקרטית מעלה כי המאשימה לא הוכיחה את סוג כלבה של הנאשמת, את גודלו, את אופיו ועוד. כל שהוכח הוא כי מדובר בכלב מעורב. בנוסף, עלה בידי המאשימה להוכיח כי הנאשמת שחררה את כלבה במתחם סגור של בית ספר וזאת לאחר שסגרה את שער המקום באמצעות בריח לארץ, אך לא הוכח דבר מעבר לכך. נתונים אלה של שחרור כלב מעורב, לגביו אין כל פרטים נוספים, במתחם סגור ומגודר, ויציאתו מאותו מתחם בדרך שלא הובררה דיה, אינה עומדת ברף הרשלנות הנדרש בהליך הפלילי. בנוסף, לא הוכחה ברף הראייתי הנדרש סכנה מסתברת מאותו כלב ספציפי וכי בנסיבות המקרה לא נקטה הנאשמת אמצעי זהירות נאותים לגביו.

אשוב ואפנה למחדלי החקירה, כאשר למעשה - רשלנות הנאשמת לא נחקרה: ראו שוב את גרסת הנאשמת בחקירתה במשטרה לגבי שחרור כלבה במתחם בית הספר רק לאחר נעילת השער באמצעות הבריש ופתיחתו בדחיפה על ידי הכלב - (ת/3 - ש-39-42), ומכאן אף את ניסוחו העמום של כתב האישום לגבי רכיב הרשלנות (לענין זה יפים הדברים החדים והברורים במסגרת ע"פ(חי') 55290-03-21 **לי צביה שירום נ' מדינת ישראל**, פסקאות 11-13 (9.6.2021)).

10. בבחינת למעלה מהצורך, כאשר הדבר לא נטען על ידי המאשימה, אציין כי סעיף 18(ב)(2) לחוק הפיקוח מבסס את קיומה של עבירה פלילית במקרה בו הוכחה הפרת החובה הקבועה בסעיף 11(א). טענה זו לא הועלתה על ידי המאשימה במהלך שמיעת ההליך ולנאשמת לא ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן (אציין כי ספק רב בעיני האם הוגש בעבר כתב אישום על ידי המאשימה בגין עבירה זו בלבד כעומדת בפני עצמה).

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשמת.
זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ג תשרי תשפ"ב, 19 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים